

Text: Indiáni

„[...] po sedmi a půl měsících jsem měla na «správnost» džungle daleko přesnější pohled. Poznala jsem indiány z kmene Tauripanů, [...], celé klany a rodiny, doma v chýších, cestující po skupinách i při lovu, jak žijí život živočišného druhu ve vlastním přirozeném životním prostředí, bez podpory zvenčí. Pouze mačety a sekyrky měli ocelové místo původních kamenných. Byli to nešťastnější lidé, jaké jsem kdy kde viděla, akorát jsem si toho tenkrát skoro nevšimla. Byli od nás tak odlišní. Menší, méně svalnatí, a přesto schopní unést těžší náklad na větší vzdálenost než ti nejlepší z nás.“¹

[...]

„Naše malá lehká hliníková kánoe už nám nestačila, vyměnili jsme ji tedy za daleko větší, vyrobenou z jednoho kmene stromu. Byla tak velká, že vypadala poloprázdná, i když se s námi jednou plavilo sedmnáct indiánů se všemi zavazadly. Převravit toto plavidlo půl míle přes balvany kolem vodopádu — tentokrát jen za pomoci čtyř pěti indiánů — to byla docela děsivá představa. Znamenalo to naskládat klády a posouvat po nich kánoi, a to v žáru nemilosrdně pražícího slunce, znamenalo to nečekaně klouzat do škvír mezi balvany, to když se kánoe nekontrolovatelně vytočila, a odírat si o žulu holeně a kotníky a vlastně všechno, na co spadnete. Už jsme přenášeli malou kánoi. Já i oba Italové jsme věděli, co nás čeká, a několik dnů jsme strávili v hrůze z dřiny a z bolesti. Toho dne, co jsme dojeli k vodopádům Arepuchi, jsme již byli na to utrpení připraveni a začali jsme tahat tu obludu přes skály. Měli jsme pochmurný výraz ve tváři a nenáviděli jsme každou sekundu, která měla přijít.

Ta prokletá kánoe byla pěkně těžká. Když se zhoupala na stranu, kolikrát někoho z nás přivalila na horkou skálu. Chvilku trvalo, než ji ostatní odtáhli. Ve čtvrtině cesty všem krvácely kotníky. Potřebovala jsem chvíli odpočinku, omluvila jsem se a poodešla na vyvýšenou skálu, abych scénu fotografovala. Z té výhodné pozice jsem si [...] všimla zajímavé skutečnosti. Dole

¹ S. 26.

pode mnou se několik mužů zabývalo jednoduchým úkolem. Dva z nich – Italové – byli celí napjatí, mračili se, ztráceli nervy při každé příležitosti a typicky bez ustání po toskánsku kleli. Ostatní – indiáni – si to užívali. Bavili se těžkopádností kánoe, z boje si udělali hru, mezi tlačením relaxovali, smáli se svým vlastním odřeninám a nejvíc se jim líbilo, když kánoe, jak vrávorala vpřed, jednou toho, jednou onoho přimačkávala. Když dotyčného vysvobodili a on konečně mohl dýchat, opřel se o drásající žulu a smál se vždycky ze všech nejvíc, jak se mu ulevilo. Přitom všichni – Italové i indiáni – dělali stejnou práci, všichni trpěli námahou a bolestí.“²

Liedloff(ová), Jean. 2007. *Koncept kontinua*. Praha: DharmaGaia.

² Ibidem, tj.